

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **D. T. W., státní příslušnost Etiopie**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2015, č. j. CPR-17626-6/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 29. 1. 2015 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 1. 2015, č. j. CPR-17626-6/ČJ-2014-930310-V231, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 11. 9. 2014, č. j. KRPA-177242-47/ČJ-2014-000022, kterým mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč ve lhůtě do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v hotovosti u Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, Praha 8 – Karlín, Křížíkova 12.

Napadené rozhodnutí navazuje na rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 1. 2015 čj. CPR-17626-5/ČJ-2014-930310-V231, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání

a eskort ze dne 11. 9. 2014 čj. KRPA- 177242-46/ČJ-2014-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a současně na tři roky stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a uváděl, že je bez finančních prostředků.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 9. 3. 2015 navrhl, aby soud žalobu zamítnul jako nedůvodnou s tím, že žalobce vyvolal řízení porušením své povinnosti vyplývající z § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, pobývat na území České republiky pouze s platným vízem a platným cestovním dokladem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Toto ustanovení porušil tím, že pobýval nejméně od 21. 4. 2014 do 5. 5. 2014 bez cestovního dokladu a od 1. 1. 2003 do 5. 5. 2014 bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního ani žalobce, ani žalovaný správní orgán dne se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. dubna 2015, č. j. 1 A 9/2015-51, se konstatuje, že žalobci D. T. W., nar. X (alias X), státní příslušnost Etiopie, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 19. 1. 2015 čj. CPR-17626-5/ČJ-2014-930310-V231, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 9. 2014 čj. KRPA- 177242-46/ČJ-2014-000022.

Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a současně na tři roky stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 5. 5. 2014 kontrolován hlídkou Policie České republiky, které však nebyl schopen prokázat svou totožnost. Hlídka proto pojala podezření, že by se žalobce mohl zdržovat na území ČR neoprávněně, a proto ho v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajistila. Dne 6. 5. 2014 byl s žalobcem sepsán protokol o vysvětlení, kdy žalobce uvedl, že 19. či 20. 4. 2014 ztratil cestovní pas a dále upřesnil svou totožnost. Na

základě těchto prohlášení bylo zjištěno, že platnost posledního žalobce povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia skončila k 31. 12. 2002, přičemž na území České republiky pobýval od roku 1987, kdy přicestoval letecky do Prahy. Následujícího dne, poté co byl žalobce zajištěn hlídkou policie, tj. 6. 5. 2014, mu bylo oznámeno zahájení správního řízení o vyhoštění na základě skutečností, že na území České republiky pobýval od 1. 1. 2003 do 5. 5. 2014 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a dále na základě toho, že zde nejméně od 21. 4. 2014 do 5. 5. 2014 pobýval bez cestovního dokladu.

Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 1 A 9/2015-51 se postupně vypořádal se všemi námitkami žalobce a konstatoval, že správní soudy při posuzování správního vyhoštění vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57- 58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobních námitek vznesených žalobcem.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2015, č. j. 1 A 9/2015-51. Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobce skutečně při podání vysvětlení po svém zadržení dne 6. 5. 2014 neuvedl na výslovný dotaz žádné nebezpečí ani překážky, které by mu bránily ve vycestování do země původu – zmínil pouze v jiné části výpovědi, že nesouhlasí se současnou vládou v Etiopii a z důvodu současné politické situace se nechce do země vrátit. Žalobce byl opakovaně v kontaktu se zastupitelským úřadem Etiopie v Berlíně, kde si nechával bez jakýchkoliv problémů prodloužit cestovní pas.

V inkriminované věci napadnul žalobce rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 1. 2015, č. j. CPR-17626-6/ČJ-2014-930310-V231, o zamítnutí jeho odvolání a potvrzení rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, ze dne 11. 9. 2014, č. j. KRPA-177242-47/ČJ-2014-000022, kterým mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. března 2011, čj. 6 Ads 114/2010-60, ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, je třeba vykládat tak, že stát nese veškeré náklady spojené s řízením o příspěvku na živobytí, mimořádné okamžité pomoci a doplatku na bydlení podle tohoto zákona, tedy i náklady, které v tomto řízení vzniknou účastníkovi řízení; jedná se totiž o evidentní odchylku od obecné úpravy správního řádu z roku 2004 (§ 79). Nárok na náhradu nákladů však vzniká účastníku řízení pouze v případě, že tyto náklady byly vynaloženy nutně a účelně a pokud postup účastníka řízení nevykazuje znaky zneužití práva.

V inkriminované věci správní orgány postupovaly podle § 79 odst. 5 správního řádu a konstatovaly shodně, že řízení o správním vyhoštění vyvolal žalobce porušením povinnosti podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, když pobýval na území České republiky od 1. 1. 2003 do 5.5.2014 bez platného víza a nejméně v době od 21. 4. 2014 do 5. 5. 2014 bez platného cestovního dokladu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí postupně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a uzavřel s tím, že ustanovení § 79 správního řádu neumožňuje osvobození od povinnosti nahradit náklady řízení.

Městský soud v Praze musel při přezkumu napadeného rozhodnutí nejprve konstatovat, že bylo vydáno v souladu se zákonem, a že je přezkoumatelné. Náklady správního řízení o vyhoštění se neřídí žádnou speciální úpravou; při rozhodování o nich tak správní orgán vychází z obecné zásady správního řízení, že účastníci si nesou své náklady řízení sami. Soud se dále zabýval majetkovými poměry žalobce v souvislosti s jeho žádostí o ustanovení zástupce, nicméně žalobce do tiskopisu „Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků (vzor OSŘ)“ uvedl kromě osobních údajů pouze, že je žadatelem o azyl. Takové údaje potom musel soud považovat za nedostatečné pro uplatnění postupu per analogiím podle zákona o hmotné nouzi.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**